

ВРЕМЕ НЕОБЈАШЊИВО

* * *

Време необјашњиво, неумитно бежи,
А нераздвојно
И ми с њим.
Наше анђеоско лице се премеће у телећу главу.
Читав један циркус пре трулежи.

* * *

Тежак попут главе која би хтела да мисли, која то више не може, која себе ту и тамо још полаже и расипа се, те кружи око ништавила попут пчеле која, пошто је изгубила свој жалац, тешко кружи око своје смрти и још танко запара својим крилцима ваздух.

* * *

Ничега није било. Ничега је било. Више ничега нема.
Да је ништавило остало тамно, опевао бих га.
Али је оно, на одређено време, постало светло.
Певам то пролажење из тамног у тамно, кроз светлост.
Послушајте моју причу, она иде од смрти до смрти, али сам живео.
Она иде од ругобе до ругобе, с тим што не спречава муњу да крунише лепоту, то просто време њене жарке смрти.
Док се камен котрља низ литицу.

* * *

Не тако тужан, нити тако весео, као што вам се говори, вазда са уснама на уснама снова, вазда у потрази за бесмртним мирисом кога Бог напусти и који кружи око чела људског.

Уколико будем открио ону коју не рањава нити једна нагост, радо ћу да умрем с њом, јер је смрт једини смирујући сношај за истинску лепоту.

* * *

Цар. Опет се јавља у свој својој сили, право из двора, као удар муње.
Смрт му рукама обухвата старачко лице и једним га дахом расипа.

* * *

Сфинга тад леже у прегршт звезда.
Кости, где пешчана лира засја.
И би река, која пресуши. И би омаме блуд.
И би птица сан. И би око. Усних.

* * *

Не сањај јер твој сан је мали и никад неће постати крила која ће те одавде одвести.
Нигде нема крила нити ваздуха нити друговетности.
Чак и нешто друго било би ругло попут преласка са хлеба на воће које твоја
прождрљива уста у утробу не претвара.
Чак и да промениш уста било би узалуд.
Чак и да душу промениш.
Чак и да се сурваш у Бога, чак и да изненада Бог почне да сја од будности и од олује.
Чак и да Бог сам Бог постане.

* * *

Те песме које круже од душе до усана, од срца до руку. Кунем вам се да су гроктање
свиње и њена шиљата шапа дело песника.

* * *

Не смејмо се више. Дуго проматрајмо ругобу пре него је окусимо и бесмисао пре
него што га прихватимо.
Радости за нас више неће бити до у вину и у плесу све док не узмогнемо више ни
пити ни плесати.
Девојчице мале ће нам бити чељад, не више љубавнице и удаваћемо их за људе
досадне и круг савршене досаде ће тако да се обнавља све до конца вечности.

* * *

И надође ми несавладиво гађење над човеком.
Би ми немогуће гледати нечије лице како се љуља над бројкама.
Више нисам осећао милосрђе него ужаснутост.

Не више милосрђе као када сам ходао по песку гледећи кристалном руком пупољак
цветова и мислио: човек сам и близак сам биљу.

Велики горки пламен вазда спреман да истресе пепео још ми додирује чело, али
сад понижење дува у моја кратка крила.

* * *

Још нисам довољно зрео да бих избрисао песму како бих је заиста записао. Требало
би да је згазим као бубу и да њеним прахом пишем.

Кретати се у правцу новог и хитрог, ето умећа. Указати длановима на своје срце
без рукавица нити прстења и то на срце чисто: указати на срце огољено у огољености
дланова, у ништавила тамнице.

* * *

Велико је поље љубави и мржње све љубичице света одавно пожњело, спалило,
спепелило.

Крв је усправна. Она чека и тражи. Говорим о крви људској.

Другога нема.

Звери које лутају као да су прозирне и од мале вредности.

Говорим о човеку.

Биљка тек је урес и крајолик.

А минерал као да не постоји иако има наизгледну важност вековечног.

Говорим о човеку, који је пролазан, говорим о томе ништа, будући то и сам.

* * *

Тај тако бледи клас жита који већ чезне за косом, то тело које сте ми дали, а затим
одузели...

То тело слично милионима других, у пољу, у небу, распореном, то светило и тај
хлеб, једина храна коју прихвата моја глад.

Копним од одсутности.

* * *

Обишао сам лица и тела.

И све је сено, бујно растиње, запањујући отров цвећа.

Мрети од тебе је боље него жив бити.

Убијати те веома нежно.

Бити крај тебе или не бити више.

Нека се моја бол укотви у сен твоју.

* * *

Певати а не викати, говорити а не писати.
Једина коју љубим од мене је далеко, гази одоре пуне семена.
Отпадом љиљане посипа, затим се њима одева.
Тајити смрт у дну срца ништа није у поређењу с том лоптом сунца и блата од које не успевам да доиста мрем.

* * *

Детињство и његова од злата јабука, лаке косе по којима, док душемо у тишину, палимо ватру.
Ватре од дима, пепео који привлачи кишу док је не укорени и застор од живе ограде под којом блешти непозната нам и бела пут.
Од детињства и од смрти подједнако сам удаљен, хладан, тврд.
Сада знам да се нећу да вратим у млеко и да ми ускоро овај странац више ништа неће да говори.

* * *

Стабла, оставимо их на миру, ни са чим у лисју, ни са чим у плоду, она немају лица, а сневају како не зна се, а мру тако полако да то једва да је умирање, њихово мрење од живљења једва да је осетљивије.
У колевкама, постоје посуде за млеко, у креветима врела и бране.
Слепа се човечија рука свега дотиче, од ње све се свене, она све слама, себе саму прелама, док слепи човек остаје слеп, руку крвавих, зрео за смрт.

* * *

Моја цигара изгони ласте од облака.
Глава испод грахорке, ветар у глави као конач у бисеру.
Цигара постаје све већа, све беља, попут руке је жене.
Враћају се ласте да ми саперу уста.
Враћају се ласте да ми изоштре целов, да ми приправе лежај, да увир моје смрти продуже.

* * *

Немојте умрети. Тако ме сурово гризу чељусти земље да су ми потребне ваше руке ради мојих рана.
Суздржавајте се од мрења. Чувајте се за мене. Не пристајте на то да вас оспу попут кукавног слепог зрна међу неплодним зрневљем.

Пристајте на бич ваздуха и на рђу разорења, на моје присуство, и опет, касније, на смрт лишену вида.

Пристајте на године, на спиралу годишњих доба, на вртоглавицу биљки које очајавају, опет се надају те завршавају у ватри.

Будите биљка, оживите, ходимо заједно у ватру.

Поделитемо сунце, једимо земљу, испијмо спору кукуту.

* * *

На врху зверињака трепти човек, фитиљ на лампи, окно на крову, црв на руци ноћи.

Кап воде која о врелу снатри, а кише ниоткуд.

Вратићеш се у звери и мрак и одсутност.

Не стежи пести ни духа ни тела.

Твој ће фосфор да се раствара дуже но твој крик.

Златарева вага биће превелика за твој прах.

Нити ће ишта бити довољно кљасто да би мерило остатак полета кога већ свијаш.

* * *

Не домишљаш ништа што би могло да те храни

Утробо хлеба пуна

Руке женама обасуте

Душе смрскани попут ока под палцем свирепим.

Човече, поље коже на земљи од крви и камену од костију и смећу од смећа и празнино од празнине.

Човече, клепсидро очајних нарави.

Човече, нахрупино крикова упућених ка спиљама слепим, ти дозиваш, али кога?

Шупаљ, шупаљ је твој леш, очишћени, у пустињи у којој нема караване.

Оно блиста у ишкекивању, као нечитак знак који никад неће постати пут ни ка једном Богу.

МИСЛИМ

Полу Венсансинију

Мислим да готово све је
Мислим да пукли сви су конци коју су држали слику
Мислим, горко је то, тешко
Мислим да пре свега преостаје пуко умирање
Мислим да мучно је подносити таму након светлости
Мислим да таме краја нема
Мислим, све се то одужи кад не преостаје друго него умрети
Мислим да је очајање горки сунђер
Који сву крв упије кад се колање сврши
Мислим, изгнаћете ме назад у живот који је бескрајан
И том остатку жена са милион лица
Мислим да за моје очи постоји једно лице само
Мислим да лека нема
Мислим да треба да положим перо
И препустим сабластима, аветима да наставе причу
Да црне хартију
Мислим да од дугог роњења човек може да се ошамути
И да има неке блакости у томе да се мозак замени за блато
Мислим да је сва моја нада сва моја срећа
У томе да постанем слеп глув и неосетљив
Мислим да готово све је

*(Са француској превео **Борис Лазих**)*